

Нічні дзвони володимирського

Василь Герасим'юк

1

А дух поблизу ще витає,
душа поміж людьми блукає:
вже дому іншого шука.
Вона безсмертна — кожен знає,
бо в неї виходу немає,
коли заблукана така.

А вже покликано до столу,
до гурту давнього помолу.
Згадай, кохана: в домі цім
ти стріла дівчину на святі.
А де сиділи винуваті
за долю, кинуту в цей дім?

Найтонші в домі цьому свічі,
церковні в домі ризи й річі.
Тут мати треба на хребті
сліпих років залізні міти,
аби тебе прошепотіти,
збагнувши, що карбИ не ті.

І я шепочу: Україно.
І я шепочу: Україно.
І я шепочу ще і ще.
Я цілував коханій очі.
Я не згадав про віно отче,
де все пече, бо все пече.

Не прошепочу: хай святиться!
Бо небо це і ця пшениця
відторгнуть воду і росу.
Небесні і підземні гули...
Де наші дзвони затонули,
той звук, що відвертав грозу?

Хай нас не буде, хай немає,
хай смерть сама переконає
у тому нас, що нас нема.
А ти безсмертна — кожен знає,
бо в тебе виходу немає,
коли сама, як смерть сама.

О, не печалься, наша нене,
що мливо господа буденне
для нас, — не вперше рветься нить.
Немов покаже їхня мати:
цих продавать, цих дарувати,
а цих сліпих щенят топить.

Тебе, як дівчину в палаті,
лікують ті, що винуваті
за долю, кинуту в цей дім.
О дівчинко, куди біжиш ти?
Кому це ти кричиш: залиште
мене в безум'ї моїм?!

2*

До яблуні прийшла вона під ранок
і на коліна впала

й не дістала

коліньми землю.

Дівчина не впала —

не дав, —

немов хотів підвести, —

зашморг.

І дерево дрижить під небесами,
і дівчину гойдає.

Біля мами

лягти вона хотіла. І до мами
в повітрі добігала вже...

над нами.

Ми й поминальний виліпили пряник,
щоб не забути,

як ми розгойдали,

щоб не забути,

як ми відрізали

невісту, доколисану під ранок.